

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

ABONAMENTUL :

Pe un an : 24 lei
Pe 6 luni : 12 lei
Pe 3 luni : 6 lei

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

Pacea, imnul vieții!

Pacea este cea dintâi condiție a vieții omenesti pe pământ. Este imnul vieții mult cântat de fiii oamenilor muncii din lumea întreagă. Este cu adevărat o mare realizare a unui trai mai bun și mai fericit pentru toți. E darul suprem și bunul cel mai prețios pentru fiecare popor progresist și harnic.

Pacea e cauza de mare preț, ce unește pe toți oamenii laolaltă. Ea-i cuvântul cel mareț, rostit azi de tinerii cinstiți din omenirea întreagă. Este vorba nobilă și sfântă, ce înfloarește pe buzele tineretului, cu mult curaj și avânt. Ea-i darul minunat al tuturor, ce alungă cât mai departe potopul satanic de foc distrugător. Pacea-i dorul înflăcărat al celor ce iubesc sănătatea, viața și libertatea. Este scutul puternic, este temelia și fala progresului omenesc de pretutindeni. În timpul ei binecuvântat de Cel de Sus, se ridică construcții uriașe și tra-nice, se fac fel de fel de mașini și unelte agricole, care ne aduc belșug de recolte cerealiere și tot felul de bunătăți, în fiecare cămin omenesc, — și dulce alinare tuturor.

Pacea-i o condiție scumpă a unei munci creatoare, ce înalță sub soare: uzine, fabrici, școli și hidrocentrale. Ea ridică industrii și tot felul de instituții de cultură în țara noastră, Republica Populară Română. Ea construiește termocentrale, care dau lumină orașelor și satelor noastre.

Pacea e năzuința și ținta de mai bine, de progres și civilizație — pentru toți cei ce lucrează cu mintea și cu brațele. E cu adevărat un țel de mare valoare al vieții și un bun suprem și sfânt al tuturor. E trăirea cea mai fericită, bună, sănătoasă a vieții din plin. Fiii mei dragi, fiți cra-nici neobosiți ai Păcii, fiți luptători aprigi pentru ea și apărării ei; păstrați Pacea-n omenire și-apărați-o cu zel și avânt și chiar cu prețul vieții!

Pr. V. Anastasiu-Bassarabin

Bucuria regăsirii

Una din marile bucurii a sărbătoririi din Catedrala reîntregirii la 10 ani de unitate bisericească, a fost declarația celor 16 preoți, care au revenit acum la Biserica strămoșească. Bucuria aceasta este firească. În octombrie 1948 au revenit toți credincioșii și aproape toți preoții la sînul Bisericii Ortodoxe Române. Cîțiva preoți însă, amăgiți de o anumită propagandă, au lipsit de la marele praznic al înfrățirii creștine, prin care dezbinarea adusă de împărății vienezi și Vatican s-a stins pentru totdeauna. În felul acesta ei n-au mers împreună cu poporul credincios și cu frații lor împreună slujitori. Ei s-au rupt de popor și de vrerile lui. Dar un preot, dacă e adevărat preot nu poate sta liniștit și să privească cum preoțimea revenită și credincioșii trăiesc o viață duhovnicească bogată în sînul Bisericii strămoșești, la care ei nu iau parte. Anii, care au trecut din 1948, au arătat că reîntregirea bisericească se întărește mereu, că înfrățirea dintre vechi și noi ortodocși e tot mai puternică și viața bisericească se scurge pe făgașele bune și sănatoase. Reîntregirea a dat roade binecuvîntate și pentru Biserică și pentru popor. Acest lucru l-au văzut și preoții nereveniți, care aveau sufletul deschis pentru a primi adevărul.

Biserica noastră a îmbrățișat cu dragoste caldă de mamă pe toți preoții și credincioșii reveniți, și a chemat cu aceeași dragoste și pe preoții nereveniți să vină și ei la altarele strămoșești. De aceea în fiecare an, rînd pe rînd, tot mai mulți preoți nereveniți găseau calea întoarcerii la sînul Bisericii-mame.

Iată că și anul trecut, după 10 ani, au pășit pe această cale încă 16 preoți nereveniți. Ei au declarat că roadele celor 10 ani de reîntregire i-a convins că aceasta este calea cea bună. De aceea au hotărît să se întoarcă „la altar și în mijlocul poporului dreptcredincios, de care pînă acum au rămas ruși și izolați”. Ei socotesc că e vremea ca la chemarea plină de dragoste a Bisericii Ortodoxe Române, să răspundă „cu fiiască dragoste”. Încredințează conducerea Bisericii că vin „cu inimă curată, cu dragoste pentru Iisus Hristos și Biserica Lui dreptcredincioasă”, pe care o vor sluji „cu tot devotamentul „și neclintită

statornicie în credința strămoșească”. Mulțumesc de asemenea „statului nostru democrat-popular pentru largile libertăți religioase și de conștiință, pe care le acordă”, asigurînd că vor fi alături de popor pe drumul vieții celei noi și al luptei pentru pace. Mărturisesc că sînt fericiți de a sărbători cu toți frații 10 ani de unificare bisericească.

În felul acesta ei au făcut pasul, care le-a adus liniștea sufletului și bucuria de a fi împreună cu frații lor în casa strămoșească. Numele lor: Pr. Dr. Vasile Aștileanu, Emil Boroș, Ioan Cismașiu, Prof. Onisie Moraru, Pr. Simion Felecan, Alexandru Iosip, Păcurar Remus, Ștefan Teodoreanu, Alexandru Horga, Vasile Suciu, Dr. Ioan Bîrsan, Victor Cupcea, Victor Oltean, Marius Budu, Nicolae David și teologul absolvent Gheorghe Rezei. Nu pot uita ce bucurie a fost în Catedrala reîntregirii cînd cei 16 au primit îmbrățișarea părintească a Prea Fericitului Patriarh Justinian, a I. P. S. Mitropoliți și P. S. Episcopi, membrii ai Sfîntului Sinod. După aceea ei au fost înconjurați cu dragoste frățească și mare bucurie de frații împreună slujitori, vechi ortodocși și reveniți deopotrivă. Atunci am văzut împlinite cuvintele: „Ce bine și frumos e să fie frații împreună”. Că nimic nu e mai de preț decît această bucurie a înfrățirii.

De atunci au mai revenit și alți preoți la sînul Bisericii Ortodoxe. Biserica îi primește pe toți cu aceeași dragoste: pe cei din ceasul al unsprezecelea, ca și pe cei din ceasul întîi. În felul acesta și puținii preoți, care la 1948, au stat deoparte, găsesc calea adevărului, care este calea lui Hristos, calea poporului credincios. Ori ce pas spre înfrățire e un pas binecuvîntat de Dumnezeu. Brațele părintești stau deschise pentru a îmbrățișa pe toți cei ce se întorc la casa părinților noștri, fie azi, fie mâine. De bucuria aceasta să se împărtășească toți, fără deosebire. Nici unul să nu fie lipsit de ea.

Domnul să le binecuvinteze hotărîrea și să le ajute ca lucrarea lor la altarele strămoșești să aducă bună roadă pentru mîntuirea credincioșilor și pentru propășirea poporului.

Pr. Prof. NICOLAE MLADIN

8 aniversare cu bucurie

Iată, de zece ani stau împreună frații de aceeași lege strămoșească ortodoxă și cîntă la aceeași strană bisericească. Acum nu-i mai desparte nici o barieră artificială și nici o intrigă omenească. Ei s-au regăsit, precum era firesc să fie, bucuroși că nu mai trebuie să se îndușmănească pentru interese străine.

Dar actul fericit al revenirii din 1948 nu a fost un fapt izolat în viața Bisericii de Răsărit. El urma în mod firesc actului din 1946, cînd și în Ucraina frații s-au regăsit. Iar el a fost și o prevestire, și astfel în 1950 a urmat și revenirea fraților din Cehoslovacia.

E veche prietenia romîno-cehoslovacă și multe din faptele istoriei s-au împletit între cele două neamuri, de cînd Ștefan cel Mare și George din Podiebrad al cehilor deveniseră aliați contra lui Mateiaș Craiul. Astfel unirea carpaticilor, forțată din 1648, ca și cea a romînilor din 1700, s-a făcut sub aceeași presiune feudală a regilor catolici. De aceea în același fel ea era antipopulară și trezea suferințele la rezistență și revenire la Biserica strămoșească.

Astfel, avînd legături cu clerul ortodox rus, mulți carpatici și maramureșeni uniți au început să revină la Ortodoxie, încă din 1902. Reveneau în mase compacte credincioșii din Iza, Luciky și din alte multe localități. Dar pentru aceasta ei erau socotiți drept trădători, bătuți, amendați și încarcerați. Li s-au intentat chiar și cîteva procese la Sigheț, revenirea fiind socotită ca împotrivire față de împărat. Abia prin eliberarea teritoriului, în 1918, s-a ușurat mult posibilitatea de revenire la Ortodoxie. În 1920 se numărau în regiunea carpatică chiar 50.000 de reveniți și numărul lor creștea neîncetat. Pentru ei s-a putut apoi organiza eparhia ortodoxă a Rusiei-Carpătice, în frunte cu episcopul Dositei, supus patriarhiei sîrbe.

În acest cadru au revenit și numeroși romîni maramureșeni, din Apșa și din alte localități, primind ca duhovnic pe însuflețitul preot Ioan Popovici. De departe veneau la el credincioșii. Dar aceasta nu era pe placul conducătorilor uniți și deci au pus să fie împușcat, în 1926. Dar însuflețirea revenirii nu putea fi oprită, și astfel numai după doi ani, în 1928, numărul reveniților sporise la 150 mii, cu 100 preoți și tot atîtea parohii.

Din Carpatia însuflețirea revenirii a trecut și spre Slovacia, așa că în 1927 erau acolo aproape 30 parohii revenite. Motive pentru această revenire se găseau și în faptul, că credincioșii uniți se opuneau latinizării slujbelor. În acest sens, în 1933, au și protestat studenții, văzînd că li se strică legea veche. Iar cînd uniții s-au plîns la Curtea romană, cardinalul secretar le-a răspuns deschis: „o voi uniți nefericiți, schismaticii (ortodocșii) vă resping, iar catolicii nu vă iubesc”. La 20 aprilie 1950, cu toții, uniții s-au încadrat în Biserica ortodoxă cehoslovacă, punînd astfel capăt unei stări nefirești și detestate.

Iată deci cum bucuria revenirii fraților este generală.

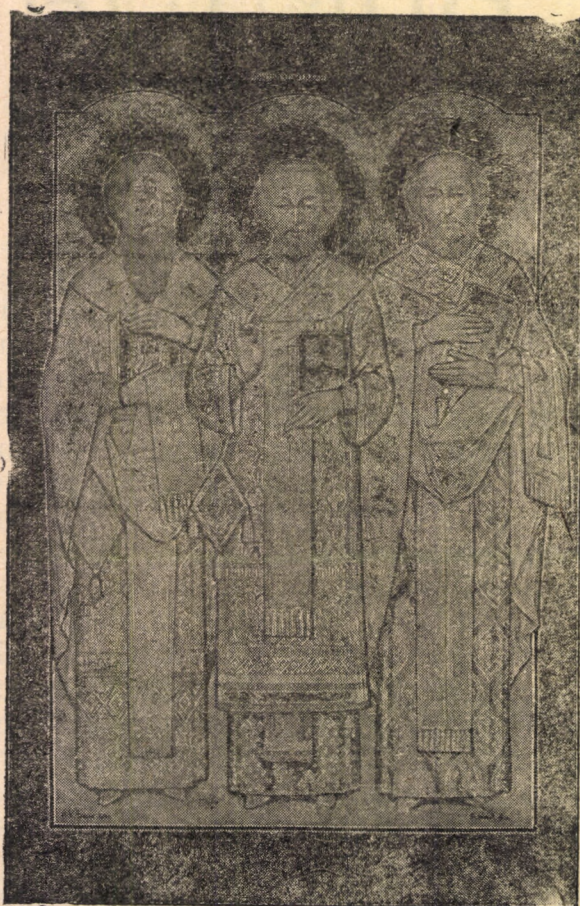
Prof. M. ȘESAN

Sfinții trei ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie Teologul și Ioan Gură de Aur

„Aduceți-vă aminte de mai marii voștri, care v-au grăit vouă cuvîntul lui Dumnezeu; priviți cu luare aminte cum și-au încheiat viața și le urmați credința”. Cu aceste frumoase și alese cuvinte ale Sfintei Scripturi, Biserica noastră, ca o mamă bună și iubitoare, ne îndeamnă să prăznuim la 30 ianuarie pomenirea celor trei mari dascăli ai creștinătății, să improspătăm mereu în mintea noastră și să resădim neîncetat în inimile noastre luminetele lor învățături, din care să rodească apoi cu belșug faptele credinței ce împodobesc viața unui creștin adevărat: lupta pentru pace pe pămînt și între oameni bună învoire.

Viața lor a fost bogată în fapte bune și în învățături luminate. De aceea vom spicui cîteva date din numeroasele cărți scrise de ei și despre ei, ca să-i cunoaștem mai bine pe acești ierarhi care au trăit o viață sfințită și cunoscîndu-i să le urmăm pilda.

SFINTUL VASILE CEL MARE, s-a născut în Cesareia Capadochiei, la 329, din părinți creștini. Mama sa Emilia era fiică de martir, iar bunică sa Macrina era o femeie cu adevărată teamă de Dumnezeu. Amîndouă l-au crescut pe Vasile în dragoste pentru Hristos.

Tînărul Vasile era dăruit de Dumnezeu cu minte ageră și cu o fire evlavioasă. De aceea el a și putut să învețe tot ce se știa în acea vreme și să-și dăruiască viața sa lui Hristos.

În tinerețile sale, Vasile a cercetat școlile cele mai înalte din Cesareia, Constantinopol și Atena, uimind pe dascăli prin limpezimea judecării și curățenia vieții sale. În Atena a legat el prietenie trainică cu Grigorie de Nazianz, prietenie care i-a fost de folos toată viața. Locuiau împreună, învățau din aceleași cărți și umblau pe același drum al dreptei credințe.

Iubeau mai presus de toate pacea și buna înțelegere, care le asigura puțința de-a învăța și a se lumina pe ei și pe alții. De aceea erau cunoscuți ca „prieteni făcători de pace” în toate școlile pe care le-au cercetat.

Vasile a intrat încă de tînăr în viața călugărească și a vizitat ani de zile așezările călugărești de prin Egipt, Palestina, Siria și Mesopotamia. Mai tîrziu a întemeiat el însuși o mănăstire mare cu mulți călugări, care trăiau după pilda vieții Sfintului Vasile. El a scris atunci

„Regulele monahale”, după care se conduc și azi călugării Bisericii noastre.

La vîrsta de abia 35 de ani, Vasile a ajuns episcop în Cesareia. Atunci a izbucnit pe acolo o foamete mare și mulți oameni ar fi pierit dacă nu le-ar fi purtat grija ierarhul Vasile. El a întemeiat în vremea primejdiei un azil mare, unde erau adăpostiți și hrăniți toți săracii și neputincioșii, ostenindu-se pentru ei ziua și noaptea chiar Prea Sfințitul episcop Vasile personal.

Dar cu foametea împreună merge și boala. În curînd s-a lăfit în partea locului și o molimă nemiloasă. Pentru ușurarea suferințelor îngrozitoare ierarhul Vasile a întemeiat atunci un spital, unde și-au găsit vindecare mulți bolnavi. Acesta este cel dintîi spital din lume.

Pentru faptele sale bune episcopul Vasile al Cesareii era stimat chiar și de dușmanii săi, ereticii arieni.

Tocmai în acele vremi se întindea erezia lui Arie, iar Vasile era un mare apărător al credinței ortodoxe. Voind să-l atragă în partea arienilor, împăratul Valens a folosit multe mijloace, dar fără rezultat: Sf. Vasile a rămas credincios Bisericii ortodoxe.

De la Sf. Vasile cel Mare ne-au rămas multe scrieri de știință, predici luminate și o liturghie cunoscută sub numirea: „Liturghia Sf. Vasile cel Mare”, care se slujește în toate bisericile noastre, de zece ori pe an.

Obosit și trudit de nesfîrșitele osteneli pentru ajutorul celor mulți și lipsiți, Sf. Vasile cel Mare a murit destul de tînăr, înainte de a împlini 50 ani, la 1 ianuarie anul 379. Biserica noastră îl numără între dascălii Ei și îi sărbătorește amintirea și munca rodnică la 1 și 30 ianuarie din fiecare an.

SF. GRIGORIE DE NAZIANZ, ca și Sf. Vasile, este un mare ierarh și dascăl al Bisericii noastre. El s-a născut în satul Arianz, din ținutul Capadochiei, cam pe la anul 329. A trăit însă multă vreme în orașul Nazianz, de unde i se trage și numele. Mama sa Nona, o femeie foarte credincioasă, l-a crescut în frică de Dumnezeu și iubire de oameni.

Sf. Grigorie de Nazianz a învățat carte în școlile înalte din Cesareia, Alexandria și Atena, culegînd cu hărnicia albinei toată știința din vremea sa.

Intors de la învățătură în orașul său Nazianz, a fost sfințit întru preot la vîrsta de 30 ani. Dar slujba preoției era atît de mare în ochii lui Grigorie, încît el părăsi Nazianzul și se retrase la mănăstirea iubitelui său prieten Vasile cel Mare. Auzînd însă, că erezia lui Arie tulbură pacea Bisericii chiar și în orașul său Nazianz, a părăsit liniștea mănăstirii și s-a luptat cu îndrăjire pentru întărirea păcii atît la el acasă cît și la Constantinopol. Aici a cuvîntat cu atîta putere despre Sfînta Treime și mai ales despre dumnezeirea Fiului, că i-a rușinat cumplit pe cei rătăciți. Pentru frumusețea acelor cuvîntări și pentru adîncimea învățăturii din ele, Sf. Grigorie a și primit numele de Teologul, sau Cuvîntătorul de Dumnezeu și a fost ales patriarh al Constantinopolului. El a murit la anul 390, lăsîndu-ne bogată roadă a ostenelilor sale în cărți pline de învățături luminate și peste douăzeci mii de versuri religioase.

SF. IOAN GURĂ DE AUR, s-a născut la anul 344 în Antiohia. Rămas orfan de tată, el a fost crescut cu multă grijă de buna sa mamă Antuza. După creșterea virtuoasă primită în casa părintească, Ioan și-a luminat mintea cu cunoștințe bogate în școala marelui învățat al vremii

(Continuare în pag. 3)

Sfinții trei ierarhi

(Urmare din pag. 2-a)

sale, Libaniu, și a ajuns un om de seamă, răspindind lumină în mijlocul poporului.

Creștinii din Antiohia cereau ca Ioan să le fie preot. El însă se socotea cu totul nevrednic de o slujbă așa de înaltă și sfântă, și de aceea se retrase în singurătatea munților, unde, vreme de doi ani trăi în post aspru, în citirea Sf. Scripturi și în rugăciune înălțătoare de suflet. Reîntors între ai săi, cu sufletul întărit, a îndeplinit dorința fierbinte a credincioșilor și s-a făcut preot, îndeplinind cu adevărat cererea de, la Sf. Liturghie unde zice preotul: „Toată viața noastră lui Hristos Dumnezeu să o dăm”. Căci Sf. Ioan Gură de Aur, jertfindu-și viața pentru fericirea credincioșilor săi, și-a dăruit-o întreagă lui Hristos-Dumnezeu.

Atunci scrise el cartea sa: „Despre preoție”, arătând în ea că „acel ce vrea să fie păstor de suflete, își ia o sarcină grea și o răspundere mare, căci precum strălucesc razele soarelui, așa trebuie să strălucească între oameni învățăturile și purtările bune ale preotului”.

Ioan păstori, ca preot în Antiohia, peste zece ani. El le grăia credincioșilor săi cu atita putere și frumusețe, încât vestea despre el se răspândi până departe și ajunse și la urechile împăratului Arcadie, care-l poști să vie la Constantinopol și să primească slujba înaltă de arhiepiscop și Patriarh al cetății împărătești. Sfințit întru arhiepiscop și așezat în Constantinopol, Ioan continuă să predice cu aceeași putere și frumusețe, pentru care lucru credincioșii îl numiră „Gură de Aur”.

În predicile sale Sf. Ioan Gură de Aur lovea fără teamă și îi muștra cu asprime pe toți cei ce trăiau în căi greșite. Muștrarea lui se îndrepta mai ales spre cei bogați, care asupreau pe săraci. El nu cruța nici pe împărăteasă, nici pe împărat.

Curajul acesta creștinesc îi aduse lui Ioan și multe neplăceri, mai ales din partea împărătesei Eudoxia, care era o femeie ușuratică. Biciul de foc al muștrărilor Sfintului Părinte nu a cruțat fărădelegile împărătesei, care a jurat război îndrăznețului ierarh. Uneltirilor ei căzu jertfă marele predicator, care fu alungat din cetatea fărădelegilor, surghiunit și chinuit până la moarte.

De la Sf. Ioan Gură de Aur ne-au rămas cele mai mărețe predici creștine, precum și o sfântă Liturghie cunoscută sub numele: Sf. Liturghie a Sf. Ioan Gură de Aur, care se slujește în cea mai mare parte a anului bisericesc.

Viețile acestor Trei Sfinți Ierarhi ai Bisericii noastre, a căror pomenire o prăznuim în fiecare an la 30 ianuarie, strălucesc pururea în fața ochilor noștri sufletești, ca un sfeșnic de aur cu trei brațe în care ard trei luminări, răspindind raze puternice de lumină pe drumul vieții noastre. Aceste raze de lumină sînt roadele credinței adevărate, virtuțile creștine, sînt roadele Duhului Sfint care lucrează în inima bunului creștin. Aceste roade ale credinței creștine le înșiră Apostolul Pavel în epistola sa către Galateni, zicînd: „Fraților, roada Duhului este: dragostea, bucuria, pacea, îndelungă răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blindețea, înfrînarea poftelor”. Cu asemenea fructe ale credinței s-au împodobit sfinții noștri, ale căror fapte strălucesc în veșnicie.

Sfînta noastră Biserică ne prezintă viețile sfinților săi, care strălucesc peste veacuri, pentru a ne servi ca îndemn neîncetat de a fi asemenea lor, oameni ai bunătății, ai păcii și ai facerii de bine.

N. T.

Adunare Eparhială

— Sesiune de constituire —

Prea Fericitul Părinte Patriarh Justinian, prin Decizie Patriarhală, a fixat pentru ziua de 16 octombrie 1958 alegerea noilor membri, preoți și credincioși, în Adunările Eparhiale, din cuprinsul Patriarhiei Romîne.

În această zi, în liniște și ordine, pentru Arhiepiscopia noastră a Sibiului, s-au ales 30 de deputați: 10 clerici și 20 mireni. Înalt Prea Sfințitul Mitropolit Nicolae a convocat această nouă Adunare Eparhială, în ședință de constituire pentru ziua de Duminică 9 noiembrie a. c.

În dimineața acestei zile, în Catedrala Mitropolitană din Sibiu, membrii noii Adunări Eparhiale au luat parte la Sf. Liturghie arhierască, slujită de P.S. Arhiepiscop Teodor Scorobeș, ajutat fiind de un mare sobor de preoți și diaconi. La sfîrșitul sfînte Liturghii, P. S. Arhiepiscop Teodor a citit rugăciunea de invocare a Duhului Sfint, pentru ca Dumnezeu, cu puterea Sa cea mare, să fie de față la lucrările Adunării Eparhiale, lucrări care s-au desfășurat în Aula Institutului Universitar din Sibiu.

O delegație a deputaților, în frunte cu P. C. Traian Belascu, vicar arhiepiscopesc, invită pe I. P. S. Mitropolit Nicolae să preia conducerea lucrărilor. Înaltul nostru ierarh deschide lucrările adunării cu o cuvîntare, în care, printre altele, a spus:

Cred că nu este o vorbă mai frumoasă în împrejurările de față decît vorba binețelor noastre preoțești: Hristos în mijlocul nostru! — Este și va fi, răspunde adunarea.

Este?! Mă bucur. Dacă El este, însemnează că împlinim îndemnul Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos, care spune: „Unde sînt doi sau trei adunați în numele Meu, acolo sînt și eu în mijlocul lor” (Matei 18, 20).

Am primenit Adunarea noastră cu oameni vechi și noi. Oameni vechi, verificați întru toate, ca să țină legăturile noastre ale celor de azi cu cei din trecut. Cu oameni noi, chemați să zidească, să țină legăturile între oamenii de azi și oamenii de mîine. Căci așa este Biserica noastră: veche și nouă.

În continuare, I. P. S. Mitropolit Nicolae arată cum Biserica noastră dintru început este deopotrivă o Biserică a clerului și a poporului dreptcredincios, care este povățuit pe căile cele bune. De aceea, la noi nu este biserică „conducătoare” și „ascultătoare”, ci numai Biserică ascultătoare, că numai unul are dreptul să poruncească: Iisus Hristos, Domnul nostru. Toți ceilalți care mai poruncesc cîte ceva în Biserică o fac în numele Lui, căci El este capul Bisericii.

După ce dă încă alte învățături prețioase despre Biserică, despre conducerea ei care se sprijină pe împreună lucrarea clerului și a credincioșilor, I. P. S. Mitropolit Nicolae arată rolul deputaților eparhiali, care trebuie să fie pildă bună pentru credincioșii care i-au ales.

„Rog pe bunul Dumnezeu să ne țină sănătoși pe toți, a spus în încheiere I. P. S. Sa, să ne lumineze mintea și să ne curețe inima, pentru ca minte și inimă deopotrivă să le închinăm Lui. El să ne dăruiască putere și pace fiecăruia, patriei noastre dragi și întregii lumi deopotrivă.

Bine ați venit și Dumnezeu să ne ajute!”

După acest cuvînt, I. P. S. Mitropolit numește doi secretari provizorii, care fac apelul noilor deputați și care, la rîndul lor, își prezintă mandatul.

Adunarea se desparte apoi în două părți egale și fiecare parte verifică actele și mandatele celeilalte părți. Se constată că deputații au fost aleși cu unanimitate și că nu s-a făcut nici o contestație. Văzînd acest lucru, I. P. S. Președinte declară constituită Adunarea Eparhială a Arhiepiscopiei ort. romîne de Alba-Iulia și Sibiu. Fiind constituită, Adunarea alege trei secretari și anume pe: P. C. Rector Dr. Sofron Vlad, pe dl Dr. Iuliu Georgescu și pe dl prof. Dr. Iorgu Ivan. Se trimit apoi telegrame dlui Ion Gh. Maurer, Președintele Prezidiului Marii Adunări Naționale, P. F. Părinte Justinian, Patriarhul Romîniei, dlui Chivu Stoica, Președintele Consiliului de Miniștri și dlui Dumitru Dogaru, Secretarul General al Departamentului Cultelor.

În continuare, Adunarea Eparhială trece la alegerea celor patru comisii de lucru pentru întreaga perioadă de patru ani. Și anume: **Comisia bisericească**, **Comisia culturală**, **Comisia economică** și **Comisia organizatorică**, fiecare fiind compusă din cîte doi clerici și patru sau cinci mireni.

Ca reprezentanți în Adunarea Națională Bisericească se aleg următorii deputați: P. C. Traian Belascu, vicar arhiepiscopesc, și dl Ilie Tătaru. Se aleg deasemenea membrii în Consiliul Arhiepiscopesc plenar, precum și membrii în Consistoriul Eparhial.

La sfîrșitul lucrărilor Adunării Eparhiale, dl Dr. Iuliu Georgescu, deputat Eparhial, mulțumeste, în numele celorlalți deputați, preoților și credincioșilor pentru încrederea ce le-au arătat, alegîndu-i în acest for bisericesc și asigură pe I. P. S. Mitropolit că deputații eparhiali vor lucra pentru binele Bisericii și propășirea poporului.

În încheiere a vorbit I. P. S. Mitropolit Nicolae. Pe scurt, I. P. S. Sa a spus:

Am constatat cu bucurie că și această ședință s-a desfășurat în tradiționala noastră bună înțelegere.

Rog pe bunul Dumnezeu să vă ducă în pace acasă și să veniți cu aceeași bucurie ori de cîte ori vă vom chema la ședințe de lucru.

Cei ce sîntem aici la Centru ne dăm silința să ne împlinim datoria. Avînd totuși conștiința limpede a greșelniciei noastre, sîntem bucuroși de ori ce îndrumare, observație sau informație. De aceea, ori de cîte ori veți crede că un cuvînt spus la timp folosește Bisericii, să vă siliți să-l spuneți. Căci pe cît îmi sînt de urîte gîlcele, pe atît sînt de bucuros de ori ce semnalare cu rost.

Vă mulțumesc și Dumnezeu să ne binecuvinteze toate ostenele noastre, pentru slava Lui și fericirea poporului.”

Așa a luat sfîrșit sesiunea de constituire a Adunării Eparhiale pentru o nouă perioadă de patru ani: 1958—1962.

Diacon GH. PAPUC

Biserica, lăcașul lui Dumnezeu

Istoria Testamentului Vechi spune că Patriarhul Iacob a luat dreptul de întâi născut și binecuvîntarea părintelui său Isaac care se cuvenea fratelui său mai mare, Esau. Din cauza aceasta Esau a prins ură pe el și căuta prilej să-l ucidă (Fac. 27, 41). Pentru ca să scape de răzbunarea lui Esau, Iacob a fugit de la fața lui, a plecat din Canaan și s-a dus în Mesopotamia, la unchiul său Laban.

În călătoria sa, Iacob a inoptat în loc puștii și culcîndu-se, și-a așezat la căpătii o piatră. Adormind, a visat că o scară lega cerul cu pămîntul, iar îngerii lui Dumnezeu se coborau și se suiau pe ea. Domnul era deasupra ei și i-a grăit: „Eu sînt Dumnezeu lui Avraam .... și al lui Isac. Pămîntul pe care stai tu .... ți-l voi da ție și seminției tale.... Și voi fi cu tine și te voi păzi în toate căile tale”. Iacob s-a deșteptat din somn și a zis: „Cu adevărat Domnul este în locul acesta... Aici este cu adevărat casa lui Dumnezeu și aici este poarta cerului”. Apoi a uns piatra cu untdelemn și a șezat-o ca temelie în locul numit Betel, care însemnează casa Domnului (Fac. 28, 11—19).

La fel cu viața lui Iacob este și viața noastră, adică o călătoare între două veșnicii, de la naștere și pînă la mormînt. În sufletul nostru a-die chemarea către patria cerească.

Această chemare își găsește loc de îndeplinire în Biserica lui Dumnezeu. Biserica este poarta cerului. Piatra pe care Iacob a așezat-o căpătii, este simbolul credinței și al nădejzii în Iisus Hristos Domnul.

Biserica este casa Impăratului cerese, locul în care ne întîlnim cu Dumnezeu, intrăm în legătură cu El, vorbim cu El, iar El vorbește inimii noastre și ne arată drumul către patria cerească. Ea este lăcașul în care-I aducem jertfă sufletul nostru curat împreună cu rugăciuni de laudă pentru măreția operei Sale, rugăciuni de cerere pentru ajutorul Său și rugăciuni de mulțumire pentru binefacerile Sale.

În Testamentul Vechi biserica era închipuită de cortul sfînt, apoi de templul lui Solomon. Aceste lăcașuri nu erau „pentru om, ci pentru Domnul Dumnezeu” (I Cron. 29, 10) ca de aici El să vorbească poporului, așa după cum vorbise la cortul sfînt (Ex. 25, 8; 29, 43—44). Pentru aceasta Dumnezeu poruncește „Să cinstiți locul Meu cel sfînt” (Lev. 25, 2).

Deși Dumnezeu este pretutindenea, totuși inima și sufletul nostru îl simte mai viu, mai puternic și mai aproape în biserică. La sfințirea templului lui Solomon, Domnul a zis: „Ochii Mei vor fi deschiși și urechile Mele vor băga de seamă la rugăciunea care se face în LOCUL ACESTA. Am ales și am sfințit casa aceasta, ca să strălucească deapaururi numele Meu în ea și ochii și urechile Mele să fie acolo toată vremea” (II Cron. 7, 15—16).

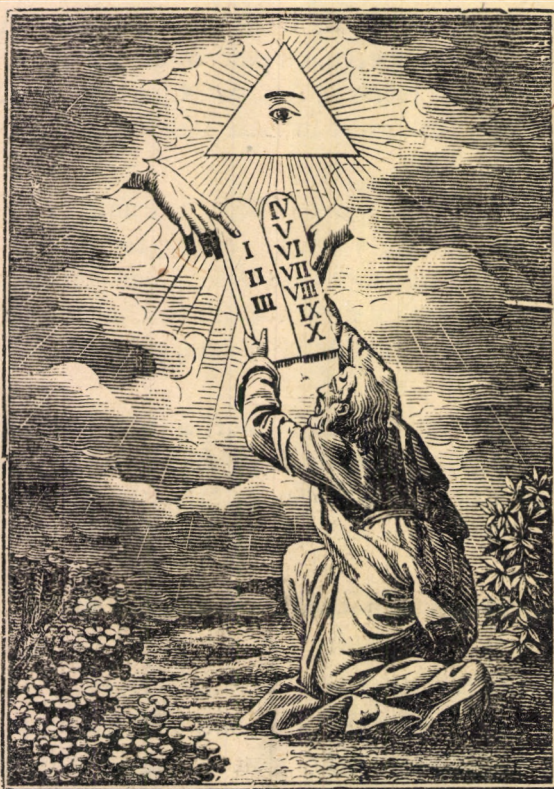
Prin biserică Dumnezeu sălășluiește văzut în mijlocul nostru. La ea venim să cerem harul Lui Dumnezeu, care ne povățuiește, înțelepțește, întărește, mîngîie și ne sfătuiește spre tot lucrul bun, folositor sufletului și trupului nostru. Venim să cerem binecuvîntarea Lui peste gîndurile, vorbele și faptele noastre, care să fie după voia Sa.

De aceea biserica trebuie să fie cinstită, împreună cu toate lucrurile ei, cu vestminte, vase, icoane, sf. Cruce, Evanghelie, cărțile de rugăciune ș. a. (Ierem. 51, 11; Gal. 6, 7; Evr. 12, 7).

Biserica fiind lăcașul lui Dumnezeu, în ea se cuvine să intrăm cu evlavie, cu smerenie și cu toată cucernicia, lăsînd la ușa ei „toată grija cea lumească”, după cum cîntăm în „Heruvic” făcîndu-ne asemenea îngerilor lui Dumnezeu din cer, pe care îi închipuim tainic.

Cel ce dorește mintuirea iubește casa Domnului, în care strălucește mărirea Sa (Ps. 26, 8). În ea sufletul este fericit (Ps. 83, 11). Căci mila și adevărul, binecuvîntarea și slava Domnului sînt peste cei ce-L iubesc și-L caută pe El (Aghiu 1, 8, 2, 18—19).

Biserica este poarta cerului. Prin ea intrăm în comunitatea de viață cu Dumnezeu și cu toți aleșii Săi, care L-au iubit și L-au slujit Lui de la întemeierea lumii. Uniți în jurul Sfintei Trîimi, aici întîlnim pe toți cei ce s-au dorit după Dumnezeu și au suspinat după vederea strălu-

cită a feței Sale care le dă fericirea. Aici este familia sfîntă, comunitatea Sfinților în frunte cu Maica Domnului care se roagă necontenit Fiului Său pentru ajutorul, binele și fericirea noastră. În jurul Său stau cele nouă cete ale îngerilor în frunte cu Heruvimii și cu Serafimii, cu ceata Patriarhilor și a Prorocilor, a Apostolilor și a Martirilor, a Părinților Bisericii și a Mărturisitorilor și a Cuvioșilor. Toți aceștia ne ocrotesc cu rugăciunile lor și ne sînt pildă de viață după voia lui Dumnezeu.

În biserică se aduce sfînta Jertfă pentru iertarea păcatelor noastre, la sfînta Liturghie. Prin participarea noastră la sfînta Liturghie și prin cuminecarea cu Trupul și Singele Domnului creștem, ne înținem, ne sfințim și devenim una cu El. De aceea am spus că biserica este poarta prin care intrăm în cer, în comunitatea fericită a tuturor Sfinților. De aceea în rugăciunea către Maica Domnului, rostim: „În Biserica mării Tale stînd, în cer ni se pare că stăm, Născătoare de Dumnezeu, ceea ce ești ușă cerească, deschide nouă ușa milei Tale” (Svetilna de peste săptămîină, înainte de Ceasul întâi).

Un suflet credincios intrînd în biserică simte o liniște adîncă și o pace netulburată. El are siguranța că viața sa este încredințată Părintelui cerească, care caută spre el, îi aude rugăciunea de zi și noapte și îl ocrotește. Aceasta îi coboară în inimă încredere că va birui toate ispitele și va crește în fapte bune, îi dă armura necesară acestei lupte grele și necontenite, deodată

cu dragostea și bucuria de a trăi, mulțumit și înfrățit cu toți semenii săi.

Cercetînd regulat biserica, creștinul simte că cerul se coboară pe pămînt, în locul acesta, așa cum l-a visat patriarhul Iacob, iar el se ridică la cer pe scara rugăciunii. Cînd creștinul ia parte la sfînta Liturghie simte cum i se înnoiește viața, cum i se deschide poarta cerului și înfloarește ca o floare în bătaia razelor soarelui. El devine potir care se sfințește și se îndumnezește prin sălășluirea lui Hristos-Dumnezeu în lăuntruul său.

Pr. SIMION RADU

Binecuvîntare de biserică

Intr-o zi frumoasă de toamnă — 8 noiembrie 1958 — am plecat în parohia Făget, pentru binecuvîntarea bisericii, reparată, zugrăvită, prin străduința credincioșilor și a C. Păr. Marinescu A. iunior-paroh.

La ora 9 dim. am ajuns în culmea dealului Făgetului. Se vede sf. biserică albă ca un ghiocel pe cîmpul verde.

Coborîm dealul. Credincioșii ne așteptau, îmbrăcați în frumoasele lor costume naționale.

Slujba sfințirii apei celei mici, precum și Sf. Liturghie a fost oficiată de către P. C. Protopop Stavrofor P. Boier, înconjurat fiind de cîțiva C. preoți. Răspunsurile au fost date de 6 cîntăreți, pricepuți cu voci frumoase.

Terminată fiind sf. slujbă, P. C. Părinte Boer P. vorbește despre puterea învățaturii Domnului Iisus, dragostea cu binecuvîntatele ei roade, dreptatea și pacea între oameni și popoare, exprimîndu-și bucuria că acești credincioși — foști gr. cat., își arată dragostea față de sf. biserică ortodoxă prin împodobirea ei așa de frumos și prin cercetarea ei în duminici și sărbători, rugînd pe Domnul: „Să sfințească pe cei ce iubesc po-doaba casei Lui”.

Apoi a vorbit episcopul Pandea I.: „Vă mulțumim Părinte. Ne bucurăm că ați venit în mijlocul nostru. Sîntem fericiti că am venit la maica noastră adevărată, Biserica Ortodoxă. Vă rugăm să tîlmăciți I. P. S. nostru mitropolit Nicolae dragostea, devotamentul și ascultarea noastră totală față de I. P. S. Sa și de Biserica Ortodoxă, precum și de organele conducătoare ale statului democrat-popular, făcîndu-ne datoria de fii ai Bisericii Ortodoxe și cetățeni loiali ai scumpei noastre Patrii, R. P. R.” P. C. Păr. Boer, mișcat sufletește, aduce credincioșilor binecuvîntarea părintească a înaltului ierarh Nicolae din Sibiu.

Aduce laudă vrednicului preot Marinescu A. iunior-paroh, căruia credincioșii i-au dat un „foarte bun certificat” spunînd: „preot ca al nostru nu mai este”.

Luînd cuvîntul Păr. Marinescu A. iun., arată cum a decurs toată lucrarea, mulțumind Domnului că l-a ajutat, precum și credincioșilor care au dat din prisosul inimii lor.

Mulțumește P. C. Păr. Boer că a venit în parohia C. Sale, contribuind la mărirea dragostei credincioșilor față de Biserica strămoșească.

Se bucură și Mintuitorul că noi sîntem una, așa cum s-a rugat el cu sudori de sînge.

Se bucură strămoșii, că sîntem una așa cum ei una au fost într-o dreaptă credință”.

Noi am plecat mulțumiți, slăvind pe Domnul, că ne-a învrednicit să trăim astfel de clipe fericite.

Pr. MAIER MIRON